

NADENKEN

Een van de bewoonsters zit op een bankje bij een paar bomen aan een weg op het terrein van de psychiatrische instelling. Ik wandel langs en groet haar. We raken aan de praat.

Midden in de winter heb ik ergens anders buiten op het terrein enkele malen met haar gesproken. Ik had haar toen aangesproken omdat ze er een beetje verlaten bijzat. Toen was ze wat verongelikt omdat ze een paar weken niet op het werkcentrum mocht komen. Ze had de regel overtreden om te roken op het toilet, en twee keer was ze achter de balie gegaan terwijl ze daar geen werkzaamheden verricht. Niet werken betekent voor haar geen zakcentje extra en dat is niet leuk voor haar, omdat ze dolgraag (tweedehands) kleren en (eenvoudige) sieraden koopt. Vaak heeft ze allerlei vindingrijke combinaties aan met sjaaltjes, ringen en kettingen.

Hoe het nu gaat met werken, vraag ik haar. Ze werkt elke week drie dagdelen. Maar ze vindt dit oneerlijk: 'dat ze me te weinig uitbetalen. Als ik naar de wc ga of ga roken dat halen ze meteen een half uur van mijn gewerkte tijd af'.

Als ze rookt, dan duurt dat een minuut of tien en naar de wc duurt ongeveer drie minuten. 'Als een ander naar het toilet gaat, gaat er bij hen niks van af'.

Ze heeft hierover wel al eens gepraat: 'Maar als ik daarover begin, dan sturen ze me weg'. En dan dreigen ze haar als ze niet stopt om de helft van haar – uiteraard bescheiden inkomsten daar – te korten.

Dan vraag ik of ze weet wie er over de afdeling gaat, maar wat ik ermee bedoel, verstaat ze niet. Ik denk dat het goed zou zijn als de kwestie besproken wordt met de leiding van het werkcentrum. Als het goed gaat kan die bemiddelen tussen beiden of de regels en de uitwerking in de praktijk ervan verduidelijken. Ik zie dat ze mij niet helemaal begrijpt, wil met haar in gesprek blijven en uiteindelijk wel iets voor haar betekenen, maar zonder haar daarbij teveel te belasten.

Ik schakel over op een volstrekt andere 'toonaard' en vraag of ze het idee heeft dat ik haar snap. Eerst zegt ze nee, iets later zegt ze toch ja.

Ik leg haar uit dat ik het een beetje jammer vind als ze dit soort onvrede heeft. En ik vraag haar of zij het goed vind als ik er eens over nadenk. Ze zegt daarop ja. Ik zeg haar daarop toe dat ik bij haar terugkom op het onderwerp.

Mijn 'nadenken' ook zal inhouden dat ik op voor een geestelijk verzorger gepaste wijze informatie en raad wil inwinnen bij mij bekende medewerkende op het werkcentrum. Ik denk dat het niet wijs is, haar dat nu al te vertellen.

Drs. Freek M. Boon,
humanistisch geestelijk verzorger
GGZ Delfland